पश्य । प्रत्यक्षेऽपि कृते दोषे मूर्खः शाल्वेन तुष्यति ।
रथकारो निजां भार्यां सजारां शिरसाकरोत् ॥ २४ ॥

Fab. VI. राज्ञोवाच कथमेतत् । शुकः कथयति । अस्ति यौवनश्रीनगरे मन्दमतिर्नाम रथकारः स च स्वभार्यां बन्धकीं जानात्येव किंतु जारेण सममेकस्थाने न हि स्वचक्षुषा पश्यति । ततोऽसौ रथकारोऽहमन्यग्रामं गच्छामीत्युक्त्वा चलितः सन् कियद्दूरं गत्वा पुनरागत्य स्वगृहे खट्वातले पतित्वा निभृतं स्थितः । अथ मम भर्ता ग्रामान्तरं गत इत्युपजातविश्वासया तया स जारः संध्याकाल एवाहूतः । पश्चात् तेन समं तस्यां खट्वायां सा निर्भरं क्रीडन्ती खट्वातलस्थितेन सह भूता किंचिदङ्गस्पर्शात् स्वामिनं विज्ञाय विषण्णाभवत् । ततो जारेणोक्तं । किमिति त्वं मया सहाद्य निर्भरं न रमसे । विस्मितेव प्रतिभासि । तयोक्तं । योऽसौ प्राणेश्वरः सोऽद्य ग्रामान्तरं गतः । तेन विना सकलजनपूर्णोऽप्ययं ग्रामोऽरण्यवन्मां प्रतिभाति । किं भावि तत्र परस्थाने किं खादितवान् कथं वा प्रसुप्त इत्यस्मद्धृदयं विदीर्यते । जारेणोक्तं । किमेवंविधः स्नेहभूमिस्ते रथकारो यः कलहकारी बन्धकीति ब्रूते । ततस्तयोक्तं । शृणु रे बर्बर किं ब्रवीषि ।

परुषाण्यपि चोक्ता या दृष्टा वा क्रोधचक्षुषा ।
सुप्रसन्नमुखी भर्तुः सा नारी धर्मभागिनी ॥ २५ ॥

अपरं च ।

नगरस्थो वनस्थो वा पापो वा यदि वा शुचिः ।
यासां स्त्रीणां प्रियो भर्ता तासां लोका महोदयाः ॥ २६ ॥

अन्यच्च । भर्ता हि परमं स्त्रीणां भूषणं भूषणैर्विना ।
एषा विरहिता तेन शोभितापि न शोभते ॥ २७ ॥